

PORTANTVEU DEL TERÇ ORDE I CONFRARIES DEL CARMÉ DE CATALUNYA

N° 967

NÚM. 14

AGOST DEL 1935

ANY II

La Festa de l'Assumpció de Maria

ENS fa celebrar l'Església Catòlica el 15 d'aquest mes la gran festa mariana de l'Assumpció de la Benaurada Verge Maria, motiu d'exultança per tots els cors dels Angels, que joiolos li obren les portes eternals de la glòria, i penyora d'esperança per tots els desterrats fills d'Eva, que amb fretura gran d'esperit estem sospirant en aquesta vall de llàgrimes pel dia venturós en què Ella, la dolça Verge Maria, ens porti a tots cap al Cel, per mostrar-nos el seu Bon Jesús, que haurà d'ésser nostra perfecta delícia en aquelles mansions de benaurança sens fi.

Pròxim la pietat catòlica albira ja el dia en què el Suprem Jerarca de l'Església i Mestre infal·lible de veritat, abilli la diadema que corona la Verge Santíssima amb la última gemma, proclamant el dogma de la seva Assumpció gloriosa al cel. I sens dubte que una de les fonts de tradició catòlica que més hauran de servir per inspirar l'oracle pontifici, serà la sagrada Litúrgia d'aquesta Festivitat, la més antiga de les dedicades a la Mare de Déu, puix que prou abans dels Concilis de Calcedònia (451) i d'Efès (431) era ja d'us universal en totes les esglésies, així orientals com occidentals: I serà també sens dubte la nostra Litúrgia Carmelitana que podrà oferir preciosos i riquíssims materials per embellir l'exposició dogmàtica d'aquest gran misteri de Maria, amb els seus formosos himnes conservats al Breviari i especialment amb l'Oració pròpia de la Festivitat, que per la seva excepcional bellesa literària del més exquisit gust clàssic i gran profunditat de conceptes dogmàtics, l'hem volgut traslladar ací perquè puguin també assaborir-la els nostres lectors, essent digna de qualificar-se preciosa joia de la Litúrgia Carmelitana. *Diu així: Veneranda nobis, Dómine, hujus díei Festivitas opem cónferat salutárem: in qua sancta Dei Génitrix mortem*

súblit temporálem: nec tamen mortis néxibus déprimi pótuit, quæ Filium tuum Dóminum nostrum Jesum Christum de se génuít incarnátum; o sigui: «*La venerable Festivitat d'aquest dia, Senyor, ens sigui a tots de profit saludable: en la qual la santa Mare de Déu es trobà amb la mort temporal, sense caure, però, en els seus llaços, puix que de la seva própia substància engendrà Ella el vostre Fill encarnat.*»

La creença en la resurrecció i corpòria Assumpció de Maria apareix tan ferma i fora de tota controvèrsia en aquesta Oració, que més encara que afirmar-la directament, la suposa com objecte de fe catòlica indiscutible, fent remarcar el triomf de la Benaurada Verge sobre la mort, dels fermalls de la qual n'escapà, adduint com a raó pròxima sa divina Maternitat. Em sembla talment sentir a sant Joan Damascé quan en un sermó sobre aquest dia exclamava: Quonam modo mors devoráret? quómmodo inferi suscipèrent? quómmodo corrúptio inváderet corpus illud in quo vita suscepta est? «com podria ésser devorata per la mort, caure en els abismes, i ésser dominat per la corrupció aquell sacratíssim Cos d'on nasqué la Vida?»...

Hem, doncs, d'afirmar que amb aquesta peça litúrgica d'extraordinària importància, passada de l'antic Sacramentari Gregorià al nostre ritu, se'ns palesa una vegada més l'esforç tradicional dels Carmelites per defensar les glòries de la que és Mare de Déu i Mare nostra.

Veniu a Mi...

*Mon cor us vol, Jesús, Vos sou la vial
i temps ha que camina sense nord;
portau-me de la mà sinó cauria,
estimbat en l'abisme de la mort.*

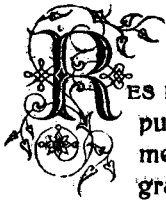
*Vós sou la Veritat per Vos suspiro,
com cec perdut en tenebrosa nit;
eixiu Sol lluminós que si us albira,
fugirà com tenebra el meu nequit.*

*Et vostre Cor, Jesús, és la fontana
de l'aigua de la vida, i sempre més
de viure eternament, Font sobirana
mon cor està sedent, doneu-m'hi accés.*

*Bon Jesús, via, veritat i vida,
Vós ens heu dit a tots: «Veniu a Mi».
Escollant, però jo la vostra crida,
dic: «Veniu Vós i així podré venir».*

P. C.

La pietat i el valor

Es més palesa la covardia de la persona com la manca de pietat, puix amb ella és com hom entra en l'escola on instrueix un bon mestre, amb ella hom s'amolla a un ideal acabat, i adhuc, malgrat la rebel·lió de la carn que cerca amb desfici el plaer, malgrat l'atractiu de les coses encisadores del món, malgrat l'anhel de surar i fomentar sempre l'orgull, amb ella hom rega el camp de l'ànima amb l'aigua fertilitzant de la gràcia.

La pietat verament cristiana, no la pietat malaltissa que amb sa capa hi encobreix un temperament apocat i ple de melangia, arriba a assolir una fortalesa tan gran que ultrapassa les lites demarcades per la pròpia naturalesa i es llença fins a l'heroisme.

Hom ha comparat la pietat a una corrent d'aigua que, en sofrir el desnivell de la turbina amb els seus braols de cascata ha proporcionat el primer moviment a un complicat mecanisme industrial; a un fluïde elèctric guiat per un filferro conductor que en trobar una resistència tot ho inflama; a una mare que ultra haver viscut amb la vida ordinària de sacrifici ha arribat fins a l'heroisme en veure el seu fill ferit.

Quan hom ha estat unificat o encarnat amb la veritable pietat en sofrir el desnivell de la persecució, del sofriment, del desengany, de la pobresa... ha acoblat ses energies anímiques amb les veritables expansions dels cors enamorats dels quals n'està pobladíssim el Jardí Carmelità: veus aci Santa Teresa que demana a Jesús: patir o morir; Santa Teresa de Jesús Infant que vol patir i patir alegrement; Sant Joan de la Creu que sospirà per patir i ésser despreciat; Santa Magdalena de Pazzis que fretura per patir i no morir; i en els nostres temps el P. Eufrasi, Superior dels Carmelites d'Oviedo, que en ésser posat entre les urpes dels botxins encara exclamava: Visca Crist Rei.

El valor és, doncs, la conseqüència necessària de la verdadera pietat, penyora amb la que deu sempre enarborar-se el nostre esperit carmelità.

En la nostra fulla EL CARME ha vingut publicant-se la Regla del Terç Orde del Carme, on havem vist els fonaments en què deu recolzar-se la nostra pietat: «perquè temptació, diu, és la vida de l'home sobre la terra i tots aquells qui volen viure pietosament en Crist sofriran persecució i el diable, nostre enemic, ens entronca així com lleó braolador, cercant a qui devori, tots deuen resistir fortament en la fe. Que per tant es cenyissin els homes amb el cingol de la castedat. Que s'enforceixin el pit amb pensaments sants, car escrit està el pensament sant et servarà... Que es posin al cap l'etm de la salut a fi que només del Salvador esperin la salvació.

Cal, doncs, que la nostra pietat no sia adulterada amb transigències acomodaticies, que afebleixen el nostre esperit i que la nostra vida estigui ben estructurada amb una pietat ben sòlida. La convicció, fruit de la formació espiritual deu ésser el primer pas de totes les nostres ascensions de l'esperit.

PRODIGIS DE LA VERGE CARMELITANA

La Mare de Déu del Carme, que amb lluminosíssim contrast assentà son fermíssim i incommovible tron sobre les inquietes i movibles ones del mar; que s'ha declarat Patrona d'aquells que solquen i desafien amb humils vaixells les ires de l'Oceà, ha donat en tots temps proves inequívokes de la seva reialesa, obrant en favor dels seus devots prodigis admirables que evidencien el poder que Déu li ha volgut atorgar.

Conta el testimoni ocular Guillem de Sanvico, que apenes el virtuosíssim monarca Sant Lluís havia abandonat la Palestina per tal de retornar a França, es desencadenà en el mar una furiosa tempestat que ocasionà la destrucció de la nau topant violentament contra els esculls. El pànic i el terror s'apoderà ben tost dels cors dels mariners malgrat haver lluitat tantes vegades contra els elements; alguns dels més decidits entraren a l'habitació del monarca, al qual sorprengueren agenollat i en fervent pregària...

Uns moments tant solament havien passat i ve't ací que un dels tripulants percebé clara i distintament el so d'una campana que Sant Lluís endevinà ésser la del mont Carmel la qual amb veu plena d'amor i d'esperança convidava als religiosos a cantar les divines lloances... Aleshores el Rei ple de fe i confiança feu vot de visitar l'església de Maria si amainava la tempestat... i, oh prodigi! en aquell mateix instant enmutí la veu del tro, s'esvargiren les bromes i sobrevingué placidíssima calma. El Rei cumplint la prometença ancorà al peu de la santa muntanya, pujà a la casa de Maria i assistí aquella nit al cant dels divins oficis.

Hi ha qui assegura que el Sant Monarca rebé de mans dels Carmelites el Sant Escapulari. El certíssim és que a petició pròpia fou acompanyat per sis d'aquells observantíssims religiosos als quals ell mateix edificà a París un monestir que tanta celebritat havia de tenir més tart.

SIMBOLS I CONTRASENTITS

No hi ha dubte que el Sant Escapulari simbolitza mortificació i penitència. La devota ensenya de Maria solament escau sobre un cor noble i generós, que malda i s'esforça per a conrear en el seu cor el planter de les virtuts marianes. Quantes vegades, però, es fa servir el Sant Escapulari de llosa sepulcral darrera la qual s'oculten amb dissimulada intenció vicis que inspiren repugnància...

Devots de la Verge del Carme, sigueu homes d'una sola paraula. Si heu sortosament consagrat a Maria tot el vostre cor, no volgheu ara regatejar la vostra ofrena amb contínues infidelitats. Porteu sí el Sant Escapulari i porteu-lo dignament. Malgrat això ens imposi sacrificis, no volguem mai profanar la vesta de Maria, màxim si tenim en compte que aquesta gran senyora res no deixarà sense recompensa.

COM UNA COLUMNETA DE FUM...

... De les més perfumades essències de l'encens i de la mirra, així muntà Maria de les petiteses de la terra a les etèries mansions el dia benaurat de la seva gloriosa Assumpció. Lleugera com el que no sent recança d'abandonar la terra; subtil perquè mai experimentà l'opressió de la matèria Ella empen en aquest jorn memorable la volada i amb la força de les seves ales es remonta per l'espai infinit, traspasa els cors dels més enlairats serafins i no descansa fins posar-se en el tron que li havia estat preparat, a la dreta del que ocupa Jesucrist.

Era una bella matinada del mes d'agost; tot just la matinera albada començava a tenyir d'or i porpra l'orient; encara brillaven com llàgrimes de querubí les últimes estrelles i Maria, astre lluminós, voltada dels deixebles del Senyor, després de vessar en els seus cors les darreres gotes del seu amor i del conhort clogué dolçament els ulls, plegà la seva testa i es lliurà al son dolcíssim de l'amor per a viure en un èxtasis perenne de felicitat.

Embriagats els Apòstols amb aures i sentors de paradís no compregueren de bell antuvi el misteri; esperaven s'obririen novament aquelles parpelles per tal de sorprendre una mirada, en la qual es reflectís tot l'encís de la seva puríssima ànima... Però era en va; l'ànima de Maria ja no estava allí... Aquell celestial concert que s'allunyava poc a poc cap al Cel; que paulatinament es fonia fent-se imperceptible, a semblança d'una volva de neu perduda en l'aire tebi, els donà a tastar el pa ressec de l'orfandat... Malgrat això ni les llàgrimes traïcionaren els cors dels valerosos deixebles, ni un sospir despuntà en aquella mort més dolça que la vida, més gloriosa que un cobejat naixement. Com era possible que es celebrés amb llàgrimes el triomf de Maria? Quan en el Cel la Trinitat Beatíssima cenyia la seva testa amb la corona d'eterna reialesa, els Angels l'aclamaven per llur Senyora i tots els Sants celebraven les seves glòries, podien els homes festejar amb llàgrimes tan singular acon-teixement?

Una tradició antiquíssima conservada en els claustres del Carmel ens assegura que els Carmelites per expressa voluntat de Maria foren presents a la seva gloriosa mort. L'última satisfacció d'una mare és morir voltada dels seus fills; i Maria, malgrat en la seva mort res hi hagués de trist o de terrible, a pesar d'ésser un èxtasis d'amor i felicitat incomparable, no volgué renunciar aquesta alegria que venia a curullar la mesura que Déu li havia senyalat. Per tal causa essent arribada l'hora del seu gloriós traspàs es voltà dels seus fills preferits, els hi comunicà les seves últimes confidències i en presència d'aquella venerable comunitat cristiana els constituí hereus del seu humil patrimoni...

Gran és Maria en el dia memorable de la seva Assumpció. Poderosa la seva intercessió davant del tron de l'Altíssim. Déu no pot negar res a Maria la seva Mare, i Maria no pot negar res als seus fills que s'atancen amb fe i reverència al tron de la misericòrdia.

Vida d'oració

(Continuació)

Amb aquests i altres actes semblants i afectes d'amor, ha d'estar la voluntat ocupada en aquell recolliment interior, amant totthora a Déu, sense atendre a altra cosa, com si en el món no hi hagués res més que la seva ànima i Déu, i la seva tasca és mirar-lo, amar-lo i complaure'l en tot i per tot.

Aquest modo d'orar és anomenat recolliment, perquè tots els pensaments i desitjos de l'ànima que es trobaven distribuïts per diverses coses, els allunya i atreu d'elles, i els recull i posa només en Deu. Car si no posem en ell tots els nostres pensaments i desitjos, no mirant ni amant llavors altra cosa, no complim lo que exigeix aquest modo d'oració, que vol amor i atenció a Déu sol.

Hi ha diferents graus en aquest recolliment, perquè no sempre es comunica Déu d'una mateixa manera. Els més comuns i ordinaris són quatre.

El primer és quan l'ànima és dintre ella mateixa, però no totalment recollida, perquè hi ha algunes imaginacions que la inquieten, pertorben i la fan anar per ci i per llà; però no perd el recolliment perquè és només la imaginació que va per les seves sense parar en cosa, i això fa sofrir molt i no es pot remeiar. Lo millor en aquest cas és no fer cas d'ella i no esforçar-se a subjectar-la, perquè seria perdre el recolliment i no fer res. Aquest grau és propi dels principiants.

El segon és, quan tota l'ànima amb les seves potències està recollida i ocupada en Déu, i es queda com dormida i en silenci, tan quieta i pacífica que no hi ha res que la inquieti ni pertorbi. Aquest recolliment és major que no pas el primer, per bé que ací no hi ha sentiments extraordinaris ni grans goigs espirituals, però sí una complacència en Déu gustosa i amorosa; una notícia tan clara de la seva presència que l'ànima clarament i manifestament coneix que allò de què frueix, i sent dins d'ella, és cosa donada a Déu:

El terç grau és quan l'ànima està recollida i mirant Déu dins ella amb una particular atenció per a no distreure's ni sortir d'aquell recolliment; i per això ha d'estar sempre veïllat i parant compte en ella mateixa, amb atenció especial i esforçar-se per a estar recollida a fi de no donar lloc a distraccions. Ací és on els aprofitats solen sentir grans goigs espirituals, xardors d'amor de Déu, inflamacions de cor, flames, focs, llums, eructes, palpitations, opresions de pit, moviments extraordinaris, locucions i ensenyaments, visions, coneixement de la Sagrada Escriptura i misteris de la Fe i moltes altres coses que Déu, nostre Senyor, sol comunicar a les ànimes segons el seu voler.

FRA JOAN BONET, O. CARM.

(Continuarà)

AVIS

Per a la bona marxa d'aquesta fulla, esperem dels nostres lectors el seu import corresponent a l'any que comencem.

ESPIGOLALLES

Espurnes

Hem dit al Senyor: Sou el meu Déu, que no t'heu necessitat de les meves obres. Com, doncs, ens impacientem pel resultat de les nostres bones obres, que cap falta no li fan al nostre Déu? Aconformem-nos que ens permeti la bona intenció, que si no apaga la sed de l'amor propi, és suficient per a donar-li tota glòria, i merèixer a nosaltres tota gràcia.

Bones Havors

D'on penseu que li venia a Sta. Maria Magdalena de Paxxi que estigués sempre en èxtasis? Que tan admirablement es fongués en el foc de l'amor de Déu i visqués unida amb suavíssima abraçada a l'Espòs celestial? Solament de que l'Estimat se li manifestava, i mirant-lo fixament amb l'ull de la contemplació, naturalment es sentia emportada pel seu ardentíssim amor. D'aquí els seus admirables excessos d'Amor diví, d'aquí aquella seva conversació amb Déu tan amorosa i tan continuada.

V. P. Miquel de Sant Agut.

Pensaments

La societat si no és religiosa serà supersticiosa; si no creu coses raonables creurà coses extravagants; si no té una religió baixada del cel, la tindrà forjada pels homes. Pensar el contrari és un deliri; lluitar contra d'aquesta tendència és lluitar contra una llei eterna.

Balmes.

No creieu que els homes dolents hi siguin de massa en aquest món, i que d'ells no en faci Déu res de bo. L'home dolent hi és per a esmenar-se ell, o per a que l'home bo pugui exercitar-se. Tant de bo que es convertissin i es mortifiquessin amb nosaltres els que ara ens atormenten! A causa d'això, però, no cal odiar-los mentre ens inquieten,

car no sabem si sempre seran dolents. I molt sovint, pensant-le que aborreixes un enemic, sense saber-ho aborreixes un germà.

Sant Agut.

Reina i Mare

Llegim en la premsa que les festes de nostra estimada Mare s'han celebrat amb gran esplendor a tota Espanya. Amb els nostres ulls hem pogut constatar l'entusiasme sempre creixent que sent el poble cristià envers aquesta gran Senyora.

La devoció a la Verge del Carme és sens dubte la regina de totes les devocions marianes, que té per ensenya el Sant Escapulari i per títols gloriosos les inequívokes preferències de Maria.

Dels nostres Sants

Qui no trovi misericòrdia en aquest món recorri a Maria que és forta i poderosa. Qui es trovi en contínua lluita invoqui també Maria que és portadora de pau. Qui es trovi turmentat pel dimoni vagi a Maria car és mare de humilitat i no hi ha virtut que més victòries alcançi del dimoni que aquesta celestial virtut.

Sta. Maria M. de Passió.

Fa cent anys...

L'Orde del Carme tenia a Catalunya tretze convents, on abnegats religiosos lloaven contínuament al Senyor. Però vingueren les tristes jornades del mes de Juliol i com si s'hagués desencadenat una furiosa tempesta d'estiu tot fou saquejat i incendiat per turbes insensates apoiades secretament pel govern i la masoneria. I si alguna cosa quedà en peu, el govern ho robà honoradament a l'Església.

Això passà l'any 1835... i tant de bo que hagués passat per sempre més. Desgraciadament la història es va repetint i com en temps de Tertul·lià «si el Tiber es desborda, si el cel està massa serè, si hi ha fam i pestes: Cristians a les feres»; sempre és, l'Església la que ha de sofrir les conseqüències.

Calendari del Carme

FESTES I INDULGÈNCIES

DEL MES D'AGOST

2. Divendres.—Ntra. Sra. dels Angels. Jubileu de la Porciúncula, que pot guanyar-se a totes les esglésies franciscanes, amb les mateixes condicions que el del Carme.
5. Dilluns.—La Mare de Déu de les Neus.
6. Dimarts.—La Transfiguració del Santíssim Salvador.
7. Dimecres.—St. Albert de Sicília, cfr. *Ind. Plen.*
15. Dijous.—L'Assumpció gloriosa de la Verge Maria al Cel. *Ind. Plen. i Abs. Gen.*
16. Divendres.—St. Joaquim, pare de la Verge Maria i protector de l'Orde del Carme. *Ind. Plen.*
17. Dissabte.—Bt. Angel Agustí Mazzinghi, cf.
26. Dilluns.—La Translació del cos de St. Angel, mr.
27. Dimarts.—La Transverberació del Cor de Sta. Teresa de Jesús, vg. *Ind. Plen.*
31. Dissabte.—Dedicació de les Eglésies consagrades de l'Orde del Carme. *Ind. Plen.*

PRACTICA MENSUAL:

La pletat i el valor

SANT PROTECTOR DEL MES

Bt. Angel Agustí Mazzinghi

(17 d'Agost)

El Beat Angel nasqué a Florència de la il·lustre família dels Agustins, de virtuts i costums profundament cristianes. Inspirat per la Mare de Déu entrà ben tost als claustres del Carmel, a desgrat dels seus pares que tenien posats en ell els seus ulls com a hereu únic del seu nom i dels seus béns. Coneguda, però, la voluntat de Déu acceptaren amb gaudi la consagració del seu fill a Maria. Eme-

sa la professió a Florència, es lliurà amb extraordinari aprofitament a l'estudi de les ciències eclesiàstiques.

Nomenat Provincial de la Província de Toscana, palesà les seves dotes de govern, regint amb gran encert per molts anys els destins d'aquella Província. Model acabat de perfecta observància, ensenyava amb el propi exemple la pràctica de l'obediència.

Lliurat enterament a Déu passava les nits en oració i continua mortificació, extenuant amb vigílies el seu cos per tal que l'esperit esdevingués més apte per a la contemplació i alleugerit el pes de la matèria pogués la seva ànima enlairar-se per les encimbellades regions de la mística, on Déu es comunica íntimament i sense veils, vessant en el cor d'aquests afortunats mortals els tresors de la seva divinitat...

Ni el perfum de les seves virtuts pogué per molt temps ocultar-se, ni el seu puríssim amor a Déu li permeté dedicar-se exclusivament a les dolceses de la contemplació. El zel és efecte de l'amor; i aquell cor que es fonia en el crisol de la caritat més abrandada, no podia menys d'irradiar el calor de les seves perfeccions en les ànimes del seu proïsme. D'ací les prédiques, exhortacions, etc., que posà en joc per tal de portar les ànimes a Crist, junyint-les amb els preceptes suavisims de la doctrina cristiana.

Devotíssim fill de la Santíssima Verge Maria, passava hores senceres i fins les nits davant de la seva sagrada imatge conversant en les secretes confidències de la silenciosa nit amb aquella mare, la veu de la qual havia percebut en la seva infantesa, inspirant-li el pensament d'abandonar el món; que l'havia aconsolat en els afatics i lluites sostenides en l'ascensió de la muntanya santa de la perfecció i que ara, ja vell tampoc l'abandonava, vessant en el seu cor les dolceses d'una confiada esperança, revelant-li amb la seva mort el dia del seu triomf. Com l'apòstol St. Pau repetia moltes vegades: «Desitjo morir i estar amb Crist».

El dia 17 d'Agost de 1438, lliurà santament el seu esperit al Senyor.

EL CARME.—Direcció i administració: PP. CARMELITES.—OLOT (Girona)
Subscripció a l'any: Ptes. 1'25

GLOTI IMPREMTA BONET